

τατοπίσας ὀλίγον τὸ ἐμποδίζον αὐτὸν παραπέτασμα τοῦ παραθύρου, ἡδύνατο εὐχερῶς νὰ βλέπῃ τὴν εἰσοδὸν τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 14 οἰκίας.

— Ὅτε ἐπὶ τὸν καφὲν αὐτοῦ, διέταξε καὶ τῷ ἐκόμισαν φιάλην ζύθου. Εἶχον τότε ἐξέλθει δύο ἐκ τοῦ καφενείου καὶ ἐπειδὴ ἔμενε μόνος ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ προσεκάλεσε τὸν διευθυντὴν τοῦ καταστήματος.

— Θέλετε νὰ πάρετε ἓνα ποτῆρι μπίρα ; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἀμέσως, ἀπεκρίθη ὁ καφεπώλης.

Καὶ μειδιών ἐκάθισε πλησίον τοῦ φιλοφρονητικοῦ πελάτου.

— Νομίζω ὅτι πρώτην φοράν σὰς βλέπω ἐδῶ, εἶπε.

— Πραγματικῶς, εἶναι ἡ πρώτη φορά, ἀλλ' ὅχι καὶ ἡ τελευταία.

— Τόσον τὸ καλλίτερον. Φαίνεται καλὸς νέος, καὶ μὲ ἀρέσεις, ἐπειδὴ εἶσαι σὰν κ' ἐμὲ ὁλοστρόγγυλος. Εἶσαι ἀπὸ τὴν συνοικίαν μας ;

— Κατοικῶ δύο βήματα μακρὰν, εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Λαζάρου.

— Καὶ τί κάμνεις ;

— Τώρα, τίποτε.

— Ἄ, μὰ τὸν Θεόν, θὰ τὸν ἔχῃς τὸν παρᾶ...

— Δυστυχῶς δὲν ἔχω εἰσοδήματα οὐδὲ περισσεύματα ἀπὸ τὰ ὅποια νὰ τρώγω. Ἦμουν ὑπηρετὴς εἰς καλὴν οἰκογένειαν, ἔχασα ὁμῶς τὴν θέσιν μου ἔνεκα τοῦ θανάτου τοῦ προϊσταμένου μου.

— Θὰ εὐρῇς εὐκόλως ἄλλην.

— Ὡ ! αὐτὸ εἶναι δυσκολώτερον ἀφ' ὅ, τι νομίζεις. Νὰ σὲ εἰπῶ, ὅταν κανεὶς ὑπηρετήσῃ. ὡς ἐγώ, δέκα ἔτη εἰς μίαν καλὴν οἰκογένειαν, γίνεται ὑστερα δύσκολος. Δὲν θέλω νὰ ὑπάγω εἰς τὸ μεσιτικὸν γραφεῖον, τῶν ὑπηρετῶν, διότι μόνον ξηρὰς ὑποσχέσεις δίδουν. Τὸ καλλίτερον εἶναι ν' ἀποταθῇ εἰς συναδέλφους· μὲ αὐτοὺς εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ εὕρῃ καλὴν θέσιν. Γιά νὰ ἰδοῦμεν, δὲν ἤξεύρετε ὑπηρετάς καλῆς οἰκίας ;

— Ἐδῶ βλέπομεν μόνον ὑπαλλήλους, γνωρίζω ὀλίγον μόνον τὸν ἀμαξηλάτην καὶ τὸν θαλαμηπόλον τοῦ κυρίου ὑποκόμητος Σανζάκ, ποὺ κατοικεῖ ἀντικρὺ.

— Τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ, τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὸ γνωρίζω. Πόσους ὑπηρετάς ἔχει ;

— Τρεῖς.

— Μονάχα ;

— Μὰ τὸ ναί, εἰμποροῦσε νάχῃ περισσότερους, διότι ἔχει καλὴν περιουσίαν, ἀλλ' ὅταν ἦναι κἀνεὶς ἀκόμη ἐλεύθερος...

— Ἄ ! ὁ κύριος Σανζάκ δὲν ἔχει γυναικα ; Τέτοιον παραφέντην ἤθελα· ναί, εὐτυχῆς θὰ ἦμουν, ἐὰν ἐμβαίνα εἰς τὴν ὑπηρεσία τοῦ κυρίου Σανζάκ· νὰ εἰμποροῦσα γὰ παρυσιασθῶ...

— Διὰ τὴν χάσιν τὸν καιρὸ σου. Φαίνεται ὅτι ὁ κύριος Σανζάκ ἐστενοχωρεῖτο εἰς τὸ Παρίσι, καὶ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὑπῆγε νὰ κάμῃ ταξίδι.

— Ἄ ! δὲν ἔχω τύχην, ἀλλὰ δὲν θ' ἀρνηθῆτε νὰ μὲ συστήσετε εἰς τοὺς ὑπηρετάς σου ;

— Ἀμέσως. Ἀμα ἰδῶ τὸν ἀμαξηλάτην σου, θὰ τοῦ ὁμιλήσω.

— Καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ὁμιλήσετε μὲ τὸν θαλαμηπόλον.

— Ναί, ἂν εὕρω εὐκαιρίαν. Ὁ κύριος Λουδοβίκος ἔρχεται εἰς τὸ καφενεῖόν μου σπανίως, καὶ δὲν ἔχω τόσην οἰκειότητα μαζὶ του καθὼς μὲ τὸν ἀμαξηλάτην.

— Μήπως δὲν εἶναι εὐθυμὸς ;

— Ὅχι, εἶναι, ἀλλὰ δὲν ὁμιλεῖ μὲ ὅλον τὸν κόσμον, ἔχει τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κυρίου του καὶ ἴσως ὑπερηφανεύεται δι' αὐτό.

— Ἦθελα νὰ τὸν ἰδῶ τὸν Λουδοβίκον. Πῶς εἶναι ;

— Ὑψηλός, ξανθός, λιγνός καὶ ἴσιος ὡσὰν ἰῶτα· φορεῖ πάντοτε ἄσπρον λαιμοδέτην σὰν συμβολαιογράφος. Τὸ πρόσωπόν του εἶναι κίτρινον καὶ ἔχει ξανθαὶς φαβορίταις.

— Τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ ἀρκοῦσι, ἐσκέφθη ὁ Γαβιρὼν.

Ἐνῶ συνωμίλουν, ἡ φιάλη τοῦ ζύθου ἐκενώθη. Ἄλλ' ὁ Γαβιρὼν ἐνόησε νὰ μείνῃ ἐν τῇ θέσει του καὶ ἐζήτησε ἄλλην φιάλην.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ καφεπώλης ἠγέρθη πολλάκις ἐκ τῆς θέσεώς του, διότι ἄλλοι εἰσέρχοντο εἰς τὸ καφενεῖον, ἄλλοι ἐζήτουν ποτά, ἄλλοι ἀπῆρχοντο καὶ ἄλλοι ἐπανήρχοντο. Ἀπὸ καιροῦ εἰς εἰς καιρὸν ὁ καφεπώλης ἐπλησίαζε τὸν νέον του πελάτην καὶ ἔβρεχε τὰ χεῖλη του ἐν τῷ ποτηρίῳ αὐτοῦ, ἔπειτα δὲ ἀπεμακρύνετο λέγων :

— Νὰ μὲ συγχωρῇς, ἡ δουλειά μου εἶναι τέτοια.

Ὁ Γαβιρὼν εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμένους πρὸς τὴν ὁδόν.

— Πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ σήμερον, ἔλεγε καθ' αὐτόν.

Καὶ περιέμενε.

Τέλος ὀλίγον πρὸ τῆς ἑκτῆς εἶδεν ἐμφανισθέντα εἰς τὴν θύραν τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 14 οἰκίας ἄνδρα ὑψηλόν, ὡχρὸν μ' ἐρυθρὸν πώγωνα καὶ λευκὸν λαιμοδέτην.

— Αὐτὸς εἶναι, εἶπε χαμηλοφώνως.

Ἠγέρθη καὶ πληρώσας τὰ ποτά του ἐζήλθε λέγων τῷ καφεπώλῃ :

— Αὐριον !

Ὁ θαλαμηπόλος ἐστρεψε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἀμστελοδάμου.

Ὁ Γαβιρὼν διέβη ταχέως τὸ πεζοδρόμιον καὶ ἔφθασεν ἐγκαίρως ἵνα ἰδῇ τὸν Λουδοβίκον εἰς τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀμστελοδάμου ταχυδρομικὸν γραφεῖον. Ἀμέσως ἐτέθη ἐπὶ τὰ ἔγχνη του.

Ὁ θαλαμηπόλος ἐπλησίασεν εἰς ἓν τῶν ἀνοικτῶν θυριδίων.

— Ἐχετε κάμμιναν ἐπιστολήν διὰ τὸν κύριον Λ. Ι. Π. μὲ τὴν σημείωσιν: «Νὰ μείνῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον» ὁδὸς Ἀμστελοδάμου ; ἠρώτησε τὸν ὑπάλληλον.

— Ὅχι, κύριε, ἀπεκρίθη μετ' ὀλίγον ὁ ὑπάλληλος, ἀφοῦ προφανῶς ἐζήτησεν ἐν κανίστρῳ ἐπιστολῶν τεθειμένῳ ἐνώπιόν του.

Ὁ Γαβιρὼν μολοντί ἐπέστησε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προσοχὴν ἤκουσε μόλις τὰς λέξεις: «Νὰ μείνῃ ἐν τῷ ταχυδρομείῳ, ὁδὸς Ἀμστελοδάμου». Ἄλλ' ἤρκουν καὶ ταῦτα διὰ νὰ ἐνεήσῃ ὅτι ὁ θαλαμηπόλος περιέμενε ἐπιστολήν. Ὅθεν ἡ ἐπιστολή αὕτη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τῷ σταλῇ παρ' ἄλλου ἢ παρὰ τοῦ κ. Σανζάκ. Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ ἀντα-

ποκρίνεσθαι μετὰ τοῦ ἐμπιστοῦ αὐτοῦ, ἦτο μία ἐκ τῶν προφυλάξεων, ἃς ἔλαβε κατ' ἐκείνων, οἵτινες ἤθελον πειραθῇ ν' ἀποκαλύψωσι τὴν διαμονὴν του.

— Ἄ ! ἔλεγε καθ' αὐτόν ὁ Γαβιρὼν, ἐὰν ἡδύναμην ν' ἀκούσω καλλίτερον, ἐὰν ἐγνώριζον εἰς ποῖον ὄνομα ἢ εἰς ποῖα ἀρκτικά θ' ἀπευθυνθῇ ἡ ἐπιστολή, μόνον τόλμη ἀπῆτεῖτο, καὶ ἡ ὑπόθεσις θὰ ἐτελείονεν. Καλὰ, θὰ ἔλθῃ καὶ αὐριον, θὰ πέσω κατόπιν τρυ καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ ἔχω τὴν ἀκοήν μου λεπτὴν.

Ἐξῆλθε τοῦ ταχυδρομικοῦ γραφείου ἀκολουθῶν τὸν Λουδοβίκον.

— Ἀς πηγαίνω, ἐψιθύρισε, δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ κάμω ἐδῶ πέρα σήμερον· ἡ σημερινὴ δουλειά μου ἐτελείωσεν.

Εἰσῆλθεν εἰς καπνοπωλεῖον ἵν' ἀγοράσῃ σιγάρον. Κατὰ συνήθειαν ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν πενταλέπτων, ἀλλ' ἀμέσως ἀπέσυρεν αὐτήν.

— Μπα, εἶπε καθ' αὐτόν, εἰμπορῶ νὰ πάρω ἓνα καλλίτερον· πληρώνει ὁ κύριος Ρουσώ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Π.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΛΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΔ'

Φθάς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Βονὲ ὁ Βεζὲν συνεπλήρωσε τὴν ἐπίδρασιν, ἣν ἐξετέλεσον ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς μονομαχίας.

— Μείνατε κλινῆρης ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· τοιοῦτοτρόπως ταχέως θὰ ἰαθῆτε. Τὸ τραῦμα θὰ ἰαθῇ ἄνευ διαπυήσεως, μετὰ μίαν δὲ ἐβδομάδα θὰ ἔχει ἐπουλωθῇ, χωρὶς νὰ ἔχῃ δυσάρεστον τινα συνέπειαν.

Ὁ Δραπιὲ καὶ ὁ Σολὲ ἤθελον νὰ μείνωσι μετ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Βονὲ ἐπέπεμψεν αὐτοὺς μὴ ἔχων ἀνάγκην συναναστροφῆς.

— Σὲ ὑπακούομεν, μὴ ταραττεσαι, εἶπεν ὁ Σολὲ γελῶν.

Ὁ Βονὲ ἤθελε νὰ μείνῃ μόνος διὰ νὰ γράψῃ τῇ Ἰουλιανῇ, ὅπερ ἔπραξεν ἅμα οἱ συναδελφοὶ του ἀπῆλθον.

«Προσφιλὴς μοι Ἰουλιανή,

«Τὸ δίκαιον ἐθρίαμβευσεν. Ὁ Δερόδης ἐπλήγη βαρέως, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ διατρέχῃ κίνδυνον ἡ ζωὴ του. Ὡς ὅμως λέγουσιν οἱ ἱατροὶ θὰ μείνῃ παράλυτος ὁ βραχίον του ἀνεπανορθώτως. Ἐγὼ ἔχω ἐλαφρὰν μόνον ἀμυχήν, ἥτις τάχιστα θὰ ἰαθῇ ἄνευ διαπυήσεως κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Βεζὲν. Τὸ δυσάρεστον εἶναι ὅτι θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ καθήσω εἰς τὴν κλινὴν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· τὸ καλὸν ὅμως εἶναι ὅτι θὰ ἔχει ἐπουλωθῇ ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος. Ἀνάγκη λοιπὸν ν' ἀναβάλλω τὴν ἐπίσκεψιν μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Ἐν τούτοις ἀναγνώσκον τὴν ἐγκλειστον μακρὰν ἐπιστολήν, ἣν ἔγραψα τὴν νύκτα ταύτην, ἀγνοῶν ἂν θὰ ἐπαναβλεπωμένη. Ἐξ αὐ-

τῆς θὰ μάθης πόσον σέ ἀγαπῶ ἐν αὐτῇ θὰ εὕρης ὅλην τὴν καρδίαν μου μετὰ τῆς εἰλικρινείας ἀνθρώπου, ὅστις ἴσως ἀποθάνῃ».

Δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ γράψῃ πλειότερα. Αἱ ἐπισκέψεις ἤρξαντο, μόλις δὲ ἡδυνήθη νὰ δώσῃ τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν στρατιώτην τοῦ ἵνα φέρῃ αὐτὴν παρὰ τῇ κυρίᾳ Βοσμωρῷ, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσωσιν οἱ συναδελφοί του, εἰτινες ἀθροοὶ ἤρχοντο παρ' αὐτῷ.

Πάντες σχεδὸν ἐπανελάμβανον τὰς αὐτὰς λέξεις :

— Ἀληθῶς ὁ Δερόδης ἔπρεπε νὰ λάβῃ ἐν μάθημα.

Σπάνιοί τινες προσέθετον :

— Ἄλλ' ἦτο σκληρὸν τὸ μάθημα.

Τινὲς ἐν τούτοις ᾤκτειρον αὐτόν, ὅτι τόσῳ νέος καὶ κληρονόμος μεγάλης περιουσίας θὰ καθίστατο ἀνάπηρος.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, τὴν ὁγδόην ἐσπερινὴν ὥραν, ἐξῆλθε τῆς οἰκίας τοῦ ὁ Βονέ.

Ἡ εἰδήσις τῆς μονομαχίας τοῦ εἶχε γνωσθῇ καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν, πάντες δὲ ἴσταντο ἵνα ἴδωσιν αὐτόν διαβαίνοντα καὶ ἔχοντα τὴν χεῖρα ἀνηρτημένην δι' ἀναντήρος.

Ἐνῶ ἀνῆρχετο τὴν ὁδόν, ἐν ἧ ἔκειτο ἡ οἰκία τῆς κυρίας Βοσμωρῷ, εἶδεν ἐρχομένην πρὸς αὐτόν τὴν κυρίαν Κόλλας, ἥτις κατήρχετο. Ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἀποφύγῃ, διότι ἐκείνη τὸν εἶχεν ἴδει καὶ ἐνευσεν αὐτῷ διὰ τῶν χειρῶν.

Μακρόθεν ἀνέκραξεν αὐτῷ :

— Τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὸν ἐπιτυχῆ σπαθισμὸν.

Ὅταν ὅμως ἦλθε πλησιέστερον ὠμίλει χαμηλοφώνως :

— Ἐνομίζετε ὅτι ἦτο καλὸς ὁ τρόπος διὰ νὰ ἐπιτύχετε τὸν γάμον ;

— Ὁ κύριος Δερόδης μὲ ὕβρισε.

— Καλῶς ἄς τὸ πιστεύσῃ ὅστις θέλει. Εἶναι ὅμως ἀληθὲς ὅτι ἂν ἐπηγαίναμεν μαζὺ εἰς Δεξὸν δὲν θὰ ἐμονομαχεῖτε. Χαίρω πολὺ, διότι ἐφάρθητε ἱπποτικώτατα.

Καὶ ἠτένισεν αὐτόν εἰρωνικῶς μειδιῶσα. Φθάς πρὸ τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Βοσμωρῷ, εἶδε τὸ παραπέτασμα παραθύρου τινὸς τοῦ ἱσογαίου ἐλαφρῶς ὑπεγειρόμενον, ὅπισθεν δ' αὐτοῦ παρετήρησε τὴν Ἰουλιανήν.

Αὕτη ἠνοιξεν αὐτῷ τὴν μεγάλην θύραν.

— Καὶ ἡ πληγὴ ;

— Βλέπετε ὅτι δὲν εἶναι τίποτε.

— Ὁλόκληρος βίος τρυφερότητος καὶ ἔρωτος οὐδέποτε θὰ πληρώσῃ, ὅ,τι δι' ἡμᾶς ἐπράξατε.

— Ἄς μὴ ὁμιλῶμεν δι' ἡμᾶς. Εἶπατε τῇ Ἀγνῇ περὶ τῆς μονομαχίας ;

— Ὅταν ἔμαθε τὸ ἀποτέλεσμα, ναί.

— Καὶ τί εἶπεν ;

— Εὐρέθη μετὰ δύο ἀντιθέτων αἰσθημάτων, τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς ὀργῆς, τῆς εὐγνωμοσύνης, δι' ὅτι ἐπράξατε καὶ τῆς ὀργῆς, διότι ἐπληρώσατε ἐκείνον, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ ἔτι.

— Δυστυχῆς κόρη ! δὲν πρέπει νὰ μὲ ἴδῃ σήμερον, οὐδ' ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

— Εἶναι πλησίον τῆς μητρός, πρὸς τὴν ὁποίαν ὀφείλον νὰ εἶπω πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἥτις ἔκτοτε περιέπεσεν εἰς νευρικὴν κρίσιν.

— Εἶπες ἐπίσης τὰ πάντα εἰς τὴν κυρίαν Ἀμελῶ ;

— Ἡ μάμμη εἶναι ἰσχυρὰ καὶ πλήρης θάρρους ἐν τῷ γήρατι. Εἶχεν ἀορίστους τινὰς ὑπονοίας καὶ φόβους, οὐδέποτε ὅμως ἐφαντάσθη τὸ πρᾶγμα ὡς ἔχει. Ἐβλεπε κάλλιον ἡμῶν τὴν μεταβολὴν τῆς Ἀννέτας καὶ ἀνησυχεῖ χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε. Σὰς περιμένει.

Μετέβησαν εἰς τὸ ἀνδρὸν, ἐνθα τοσάκις ὁ Βονέ παρεκάθησε μετὰ τῆς εὐτυχούς ἐκείνης οἰκογενείας καὶ ἐνθα ἤδη ὑπῆρχε μόνον γηραιὰ γυνὴ καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ ὄνειδους.

Ὅτε εἶδε τὸν Βονέ τὸ πρόσωπόν της αἰθρίασεν, ἔσπευσε δὲ πρὸς αὐτόν :

— Προσφιλές μοι τέκνον, θέλω νὰ σὲ ἀσπασθῶ.

— Ἐγώ, μάμμη, θὰ σὰς ἀσπασθῶ καὶ ἐξ ὅλης καρδίας.

Ἡ κυρία Ἀμιλῶ δὲν ἤκουσεν, ἀλλ' ἐμάντευσεν ἐκ τῶν κινήσεων τῶν χειλέων τοὺς λόγους τοῦ Βονέ.

— Καλὲ νέε, εἶπεν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν σὰς εἶδα διὰ πρώτην φοράν ἐνόησα τί ἀξίζετε. Ἡ καλὴ μου Ἰουλιανὴ θὰ εἶναι εὐτυχὴς μαζὺ σας καὶ σεῖς θὰ εἴσθε εὐτυχὴς μετ' αὐτῆς. Καθήσαστε· πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν.

Καὶ ἔδωκεν αὐτῷ κάθισμα πλησίον της.

— Τώρα, ὅτε θὰ εἴσθε σύζυγος τῆς Ἰουλιανῆς, ἐξηκολούθησεν ἡ γραῖα, σεῖς θὰ διευθύνετε· θὰ εἴσθε ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας μας τῆς τόσο ἀτυχούς.

Ἡ συγκίνησις τῇ ἔκοψε τὴν φωνήν, ἐνευσε δὲ τῇ Ἰουλιανῇ νὰ εἴπῃ τῷ Βονέ τί συνεφωνήθη μετὰ τῶν.

— Σήμερον συνεζήτησαμεν ἡ μάμμη καὶ ἐγὼ τί πρέπει νὰ γείνῃ διὰ τὴν Ἀννέταν, οὐδὲν ὅμως ἀπεφασίσαμεν θελήσασαι ν' ἀκούσωμεν τὴν γνώμην σας.

— Μία ἀπόφασις δύναται νὰ ληφθῇ, νὰ φύγετε ἐκ Φεγιάδης, νὰ κλείσετε τὴν οἰκίαν σας καὶ νὰ κρυφθῆτε εἰς τὰ ξένα, εἰς τι μέρος ὅπου θὰ εἴσθε ἄγνωστοι... μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ Ἀννέτα θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπανέλθῃ ἐνταῦθα.

— Τί λέγετε ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἀμελῶ.

Ὁ Βονέ ἔγραψε περιληπτικῶς εἰς τετράδιον ὅ,τι εἶπε.

— Βλέπετε, Ἰουλιανή, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Ἀμιλῶ, δὲν ἐδίστασε νὰ συμβουλεύσῃ ὅ,τι οὐδὲ νὰ φαντασθῶμεν ἐτολμῶμεν· δὲν ἐσκέφθη διὰ τὸν ἑαυτόν του.

— Βεβαίως, ἡ ἀναχώρησις αὕτη θὰ ἔχῃ τὰ ἄτοπα αὐτῆς. Ὅα εἶπωσιν ὅ,τι θελήσωσιν οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ, ἀλλ' οὐδεμίαν θὰ ἔχωσιν ἀπόδειξιν. Βραδύτερον ἐξ ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας θὰ μείνῃ ἡ φήμη ναυαγήσαντος γάμου. Πρέπει νὰ φύγετε τὸ ταχύτερον, αὐριοῦν ἢ μετὰ τινὰς ἡμέρας.

— Σεῖς δέ ; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιανή.

— Ὅα μοὶ γράφετε καὶ θὰ σὰς γράφω. Ἦδη ἀνάγκη μόνον δι' ἐκείνην νὰ σκεφθῇτε.

Ἀπεφασίσθη νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἑλβετίαν. Τοῦτου δ' ἀποφασισθέντος ἡ Ἰουλιανὴ παρεκάλεσε τὸν Βονέ νὰ τῇ διηγηθῇ τὰ κατὰ τὴν μονομαχίαν του, τοῦθ' ὅπερ οὗτος

ἐπράξεν ἀφηγηθεῖς τὰ πάντα ἐν λεπτομερείᾳ.

— Πῶς, διήλθατε πρὸ τῆς οἰκίας καὶ δὲν σὰς εἶδα ; Εἶχον ἐγερθῇ τῆς κλίνης ἐν τούτοις.

— Ἄν μὲ ἐβλέπατε ἡ θλίψις σας θὰ ἦτο μεγαλειτέρα, διότι θὰ ἐγνωρίζατε ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην θὰ ἐμονομάχουν καὶ θ' ἀνέμενατε τὴν ἐπ' ἀνὸδόν μας.

Ἡ Ἰουλιανὴ συνεκινήθη μέχρι δακρύων ἐκ τῆς ἀφηγήσεως. Ἦθελε δὲ νὰ παρατείνῃ τὴν συναναστροφὴν· ἀλλ' ἐφοβήθη μὴ καταπονθῇ ὁ Βονέ. Διὸ ὠδήγησεν αὐτόν μέχρι τῆς θύρας σχεδὸν διὰ τῆς βίας.

— Αὐριοῦν ἔλθετε ἐνωρίς· θὰ διέλθωμεν τὴν ἡμέραν μαζὺ· θὰ γευματίσετε μετὰ τῆς μάμμης καὶ τῆς συζύγου σας.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὅμως λίαν πρῶτ' ἐκόμησαν αὐτῷ ἐπιστολὴν τῆς Ἰουλιανῆς, δι' ἣς αὕτη τῷ ἀνήγγελεν ὅτι τὴν νύκτα ἡ κυρία Βοσμωρῷ προσεβλήθη ὑπὸ παραλύσεως, ἥτις, καίτοι ἐλαφρά, παρεκώλυεν οὐχ ἥττον πᾶσαν κίνησιν ἐπὶ τινὰ χρόνον τοῦλάχιστον.

Ἀδύνατον λοιπὸν ν' ἀναχωρήσωσιν εἰς Ἑλβετίαν. Μετὰ δύο ὅμως ἡμέρας, βελτιώσεως καὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀρρώστου, ὁ ἱατρὸς ἐπέτρεψε νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τινὰ ἐξοχὴν τῆς Ἰουλιανῆς μετὰ προσοχῆς.

Ἐν τῇ ἐξοχῇ ἐκείνῃ ὑπῆρχεν οἰκία ἀρκούντως μεγάλη καὶ ἐπὶ ἐξόχῳ τοπίῳ ἐκτισμένη. Ἐκεῖ μετέφεραν τὴν κυρίαν Βοσμωρῷ βραδέως καὶ ἐνεκατέστησαν αὐτὴν εἰς λίαν εὐρὺ δωμάτιον.

Ὅκτῳ εἶχον παρέλθει ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ μεταβάσεως τῆς οἰκογενείας Βοσμωρῷ καὶ μεταμεσημβρίαν τινὰ ἀνήγγειλαν τῇ Ἰουλιανῇ ὅτι ἀφίκετο ἡ κυρία Κόλλας καὶ ἀνέμενεν αὐτὴν.

— Ἐννοεῖτε, φιλότατη μου, ὅτι ἐπεθύμουν νὰ ἔχω ἀσφαλεῖς εἰδήσεις σας. Πῶς εἶναι ἡ ἀσθενής ;

Ἡ ἀσθενὴς ἔβαινεν ἐπὶ τὰ βελτίω, ἀλλ' ὁ ἱατρὸς ἀπηγόρευσε νὰ δέχεται ἐπισκέψεις.

— Καὶ ἡ ὥραία Ἀννέτα ;

Ἡ Ἀννέτα ἦτο πλησίον τῆς μητρός της, ἣν περιποιεῖτο.

— Ἀλλὰ πῶς εἶναι αὐτή ;

— Ἐχει καλῶς.

— Καὶ μετὰ τὴν μονομαχίαν ;

— Καὶ τί ἐνδιαφέρει αὐτὴν ἡ μονομαχία ;

Μὲ ὅλην αὐτῆς τὴν βεβαιότητα ἡ κυρία Κόλλας ἐκλονίσθη ἐκ τῆς ἡρεμίας τῆς Ἰουλιανῆς, ἐδέησε δὲ ν' ἀπέλθῃ χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν Ἀννέταν καὶ χωρὶς οὐδὲν νὰ μάθῃ νεώτερον.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

Κ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μαστουριῶν, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικών εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαίμοδεταὶ κατὰ παραγγελίαν.